

Despre un fost ...

1. Domeniul Coroanei

Domeniul Coroanei fusese constituit prin Legea din 10(sau 8 !!!!!) iunie 1884.

Coroana avea numai dreptul de folosință „asupra suprafeței și subfeței acestor proprietăți” pe care le putea exploata gratuit fie direct, fie prin arendă. Pentru ca darul să fie complet, iar regele mulțumit și absolvit de orice griji, bunurile imobile ce intrau în compunerea Domeniului Coroanei erau scutite de impozite către stat (pag.182).

O prevedere testamentară de o deosebită importanță, și asupra căreia vom mai reveni, era redactată în felul următor: „Galeria mea de tablouri, tocmai cum este descrisă în catalogul ilustrat al bibliotecarului meu Bachelin, va rămâne pentru totdeauna și în întregul său în țară ca proprietate a Coroanei României”(pag.182).

Una din aceste manopere frauduloase s-a concretizat în administrarea comună a bunurilor ce aparțineau membrilor familiei (Casei) regale cu bunurile ce aparțineau Coroanei.

Or, aceste bunuri aveau regim, juridic deosebit, în sensul-că bunurile membrilor familiei (Casei) regale erau considerate ca aparținând particularilor, de ele putându-se dispune în mod liber, conform prevederilor art.475 din Codul civil (din 26.11.1864), pe când bunurile ce aparțineau Coroanei erau considerate ca fiind ale statului, regele neputând dispune de ele (pag.215).

În concepția dreptului roman, niciodată nu s-a făcut confuzie între „Coroana României” și persoana fizică a regelui, ori între „Coroana României” și familia (Casa) regală.

Coroana României era o instituție de stat reprezentată prin rege, ale cărui prerogative de șef al statului erau determinate prin constituție. Cu alte cuvinte „Coroana” semnifica puterea regalității în acțiune ca factor constituțional. Ea era un organ al puteri și administrației de stat (pag.215).

[vezi Faptele din umbră, vol.III, C.Neagu, D.Marinescu, Editura Politică, București, 1980]

2. Trădătorul ex-rege Mihai

1-Deși unul era suveranul țării și „capul oștiri” (potrivit Constituției din 1923), iar celălalt „Conducătorul Statului Român și Comandantul de căpetenie al Armatei” din punct de vedere militar erau camarazi de arme, iar Țara se afla în stare de beligeranță. Or la 23 august 1944 mareșalul român Mihai de Hohenzollern, arestându-l pe mareșalul român, Ion Antonescu și predându-l inamicului, și-a trădat, în timp de război, camaradul de luptă. Crimă pe care Tribunalul Militar a pedepsit-o întotdeauna – și-n primul război mondial și-ntr-al doilea cu moartea prin împușcare. Este o crimă care nu se prescrie (chiar în timp de pace indiferent dacă unii o fac uitată.)

2-A predat ocupantului sovietic 130000 de militari români, cărora le-a ordonat să depună armele și pe care i-a dat legați de mână dușmanului (o bună parte dintre acești români au murit în prizonerat).

3-La aceste 2 trădări se adaugă și cea din iunie 1989 prin semnarea Declarației de la Budapesta, prin care fostul suveran ceda ungarilor ce nu-i aparținea, Transilvania, în care fusese, illo tempore, și „Mare Voievod de Alba-Iulia” – nu se pot ierta, nu se pot uita.

[vezi Hîncu ba!, vol.II, Romulus Vulpescu, Editura Tempus, Ploiești, 2002, pag.119÷121]

3. Referitor la ex-regele Mihai de Hohenzollern.

„În noaptea de 23 August, regele Mihai anunța la Radio că fusese semnat un armistițiu cu sovieticii (...) De fapt armistițiul nu a fost semnat pînă pe 12 Septembrie, la Moscova. (...) Dat fiind că nu se semnase armistițiul, toate trupele române, care se aflau pe frontul din Moldova și Basarabia și care încetaseră focul, după ordinul regelui Mihai, au fost făcute prizoniere de către ruși; soldații și ofițerii au plecat captivi către Rusia. Așa că a fost o capitulare și nu un armistițiu. Exista aici un rege care își preda armata dușmanului. În ce țară din lume poate fi găsit un șef de stat asemănător? Pe 20 Iulie 1945, i s-a decernat prin mareșalul Tolbukhin din ordinul lui Stalin «Ordinul Victoriei Sovietice». Tristă onoare de a fi decorat de către dușmanul de moarte al poporului său!” – General Platon Chirnoaga, șef-adjunct al Statului Major al Armatei a III-a pe Frontul de Est

Beneficiarii Actului de la 23 August 1944, l-au calificat drept act de salvare națională.

Regele Mihai a primit pentru această bravură, de la „tătucu” Stalin, cea mai înaltă decorație rusă: „Ordinul Victoria”. Victoria cui?

Se pretinde (ceea ce este adevărat) că prin acest act, soarta războiului a depins de aliați, și că a fost scurtaț cu aproximativ o jumătate de an.

Criticii în totalitate, califică actul de „înalță trădare”, de „gravă eroare politică” și susțin că România nu trebuia să capituleze înainte de a fi semnat un armistițiu. Acest armistițiu trebuia semnat doar de mareșalul Antonescu.

Actul de la 23 August 1944, asumat direct de regele Mihai a fost de fapt o capitulare necondiționată cu consecințe imediate: 130.000 de soldați români prizonieri: deportați 20.000 de români și alți 72.000 de români de origine germană, pierderea a 50% din totalul de 19 divizii, angajate în lupta alături de sovietici, pierderea libertății și bolșevizarea cu forța.

Procedându-se la arestarea mareșalului și la capitularea întregii armate înainte semnării oricărui armistițiu, am pierdut baza juridică și morală a apărării drepturilor României și ne-am dezonorat singuri, iar mareșalul în loc să fie tratat ca mareșalul Mamierheim al Finlandei, ca un erou, a fost considerat trădător și criminal de război.

Prin „armistițiu” regelui Mihai, dictat de Moscova la 12 Septembrie 1944, în loc de 300 de milioane impuse, prin guvernul „frățesc comunist”, sovieticii au furat României cel puțin 3 miliarde de dolari în produse.

Șeful Statului Major britanic Allen Brootie, susținea că prin actul regelui de la 23 August 1944, România a deschis larg porțile sovieticilor, contribuind direct la ocuparea Europei de Răsărit de către aceștia.

Ar fi fost foarte bine ca ex-regele Mihai să fi dat poporului român explicația actului comis la 23 August 1944, în cei 70 de ani scurși de atunci.

4. O recapitulare și nu numai ...

Mulți spun că Biserica înseamnă și ***martiriu***, dar pentru fostul Rege de ce nu?

Sau în cazul Regelui este valabilă zicala: „*La plăcintă înainte , iar la război înapoi*”.

Păi dacă este vorba de ***martiriu***, ***martiriu*** să fie pentru toți, însă eu văd acum că fostul Rege cere și tot cere averi și iar averi, păi cum adică pentru unii ***martiriu*** și pentru alți averi?

Poporul român este un popor nobil, iar celor din fruntea sa le-a arătat respect, bunăvoință și generozitate.

Așa și în cazul fostului rege **Mihai**.

De ani buni, acesta a reintrat în posesia proprietăților avute înainte de 30 decembrie 1947, este lăudat de cei ce împărtășesc ideea monarhică, i se ridică osanale ca unuia ce a adus mari servicii patriei, iar nu de mult bustul său tronează și într-o piață în București!

Mai mult, ca mareșal al României și ca un ultim conducător de stat din ultimul război mondial, fostului rege Mihai i se recunosc mari merite întru slujirea Națiunii Române, avansându-se ideea că o revenire a sa, sau a urmașilor săi, în fruntea Statului Român, ar fi mai mult decât benefică pentru România!

Iarăși, ca de atâtea ori în istoria noastră, s-ar părea că uitarea, amnezia au pus stăpânire pe noi.

S-a uitat că Mihai nu l-a lăsat pe Ion Antonescu să semneze ieșirea din război a României, în august 1944, după cum intenționa acesta, și a ordonat capitularea necondiționată Armatei Române în fața armatei sovietice, mințind poporul cu nerușinare că a încheiat armistițiu!

S-au uitat cei 150.000 de soldați și ofițeri români luați prizonieri de sovietici și trimiși în Siberia, tocmai ca urmare a „armistițiului” anunțat de „Majestatea Sa” în seara de 23 august 1944!

S-a uitat că a purtat pe pieptu-i „patriotic” odioasa decorație de război sovietică „Pobeda”, și pe care Stalin i-a oferit-o drept recompensă pentru că l-a ajutat să ocupe mai repede România, cât și pentru că i-a dat în mână elita militară a poporului român!

S-a uitat că, deși rege, aflat în exercițiul puterii reale, a întărit sentința dictatorului de la Kremlin, dînd pe mîna plutonului de execuție pe mareșalul Ion Antonescu și profesorul Gheorghe Alexianu, doi mari oameni de stat ai României, scornind, cu nerușinare specifică minciunoșilor patologici, motivații ireale.

S-a uitat că, la 23 august 1944, fostul rege Mihai a comis o triplă crimă de înaltă trădare: față de Națiune/Țară, față de Armată și față de conducătorul acesteia pe care, caz unic în istorie, după ce îl arestează, îl predă inamicului de moarte al României, Uniunea Sovietică!

S-a uitat că, în noiembrie 1947, plecând în Anglia, și-a umplut portbagajul mașinii personale cu tablouri de mare valoare aflate nu în proprietatea Casei Regale, ci a Statului Român, și care, și astăzi, zac ascunse în seifuri ale unor bănci elvețiene!

S-a uitat de declarația trădătoare, din iulie 1989, de la Budapesta, când n-a ezitat să pună sub semnul întrebării apartenența Transilvaniei la Patria Mamă, România, cântînd în strună iredentiștilor maghiari și nu numai!

Desigur, n-am să susțin că abdicarea fostului rege Mihai, la 30 decembrie 1947, a fost un act voluntar.

A fost o abdicare impusă de împrejurările istorice noi, de comuniști, și la care el, cît și „scumpa lui mamă”, Elena, au consimțit, de vreme ce-și pune semnătura pe un act care conține negru pe alb formularea: „...*în deplină înțelegere cu factorii de răspundere ai țării, conștient de răspunderea ce-mi revine, consider că instituția monarhică nu mai corespunde actualelor condițiuni ale vieții noastre de stat...*”, și că abdică pentru el, „*și pentru urmașii mei la tron...*”

(vezi textul integral al abdicării lui Mihai, în România – Viața politică în documente – 1947, coordonator: Ioan Scurtu, Arhivele Statului din România, București, 1994, pp. 289 – 290).

Actul de abdicare al fostului rege Mihai, de la 30 decembrie 1947, a fost unul definitiv și irevocabil.

Toate justificările aceluiași fost rege, de după 1989, în legătură cu actul abdicării sînt pledoarii mincinoase, pro domo, devreme ce pînă în acest an n-a suflat o vorbă cum și de ce a părăsit tronul României, ca și cum s-ar fi înțeles cu domniile comuniști (o înțelegere plătită, se înțelege) să nu facă agitație în legătură cu cele întîmplate la 30 decembrie 1947!

Dacă Mihai își iubea atît de mult Țara precum și „scumpul lui popor”, n-ar fi trebuit, cu niciun chip, să semneze actul de abdicare cu atîta ușurință, îndeosebi că s-au exercitat presiuni asupra sa, și ar fi trebuit să meargă în pușcăriile comuniste, unde tocmai începuse exterminarea elitei neamului nostru.

Alegînd soluția abdicării, pe care a supervizat-o prin propria semnătură, indiferent de circumstanțele istorice ale momentului, fostul rege Mihai a închis definitiv capitolul monarhie în istoria României.

Așadar, abdicarea de la 30 decembrie 1947 a fost una definitivă, irevocabilă, iar gargara regalistă din ultima vreme, de un ridicol absolut, dovedește obrăznicia unei familii, pe care poporul român a înnobilat-o nemeritat de lung timp cu respect, mărinimie și loialitate.

Cîtă deosebire între mama domnitorului Ștefan cel Mare și „Scumpa lui mamă”, Elena, a fostul rege Mihai.

Citiți și dumneavoastră.

Muma lui Ștefan cel Mare

de Dimitrie Bolintineanu

- Ce spui, tu, străine? ...
Du-te la oștire! Pentru țară mori!
Și-ți va fi mormîntul coronat cu flori!

„Scumpa lui mamă”, Elena, a lui Mihai

(Ar fi trebuit să spună ...)

- Ce spui, tu, străine? ...
Du-te-n pușcărie! Pentru țară mori!
Și-ți va fi mormîntul coronat cu flori

Păi dar, „...*în deplină înțelegere cu factorii de răspundere ai țării, conștient de răspunderea ce-mi revine, consider că instituția monarhică nu mai corespunde actualelor condițiuni ale vieții noastre de stat...*”, și că abdic „*și pentru urmașii mei la tron...*”

Așadar,

N-a fost rege mai dihai
Ca al nostru brav Mihai:
În rezel, cu rusu-n față,
Și-a dat... țara pentru viață!

Păi și atunci, ce căutați pe aici taică sau muică?

Vă spun eu. Ați venit la furat.

Și ați furat braț la braț cu ai noștri conducători pentru că toți sînteți niște infractori, niște profitori.

Hu! Hu! Hu!

De v-ar crăpa obrazul de rușine, dar care?

Șoricul sau pingica încălțări.

5. Constituția din 1923-despre rege

Așadar în capitolul II, Despre Rege și Miniștri, secțiunea I, Despre Rege, stă scris la:

Articolul 77

„Puterile constituționale ale Regelui sînt ereditare în linie coborîtoare directă și legitimă a Maiestății Sale Regelui Carol I de Hohenzollern Sigmaringen, din bărbat în bărbat prin ordinul de primogenitură și cu exclusiunea perpetuă a femeilor și coborîtorilor lor. Coborîtorii Maiestății Sale vor fi crescuți în religiunea ortodoxă a Răsăritului.”

Articolul 78:

„În lipsă de coborîtori în linie bărbătească ai Maiestății Sale Regelui Carol I de Hohenzollern Sigmaringen, succesiunea Tronului se va cuveni celui mai în vîrstă dintre frații săi sau coborîtorilor acestora, după regulile statornicite în articolul precedent.

Dacă nici unul dintre frații sau coborîtorii lor nu s-ar mai găsi în viață sau ar declara mai dinainte că nu primesc Tronul, atunci Regele va putea indica succesorul său dintr-o dinastie suverană din Europa cu primirea reprezentațiunii naționale dată în forma prescrisă de art.79.

Dacă nici una, nici alta nu va avea loc, Tronul este vacant.”

Articolul 79:

„La caz de vacanță a Tronului, ambele Adunări se întrunesc de îndată într-o singură adunare, chiar fără convocare, și cel mai târziu pînă în opt zile de la întrunirea lor aleg un Rege dintr-o dinastie suverană din Europa occidentală.”

Aceste trei articole (77;78 și 79) au fost păstrate, cu mărunte modificări ortografice și schimbîndu-și numerotarea (34;35 și 36), și în Constituția din 1938.

[vezi Hîncu ba!, vol.II, Romulus Vulpescu, Editura Tempus, Ploiești, 2002, pag.107÷108]

Atenție!

Constituția nu poate fi revizuită în total sau în parte decît din inițiativa Regelui și cu consultarea prealabilă a Corpurilor Legiuitoare care urmează a indica și textele de revizuit.

Consultarea Adunărilor Legiuitoare se face prin mesaj Regal și se exprimă cu majoritate de doua treimi ale Adunărilor întrunite într-una singură sub președinția Președintelui Senatului. Rezultatul consultățiunii se aduce la cunoștință Regelui de președinții celor două Adunări însoțiți de o Comisiune specială.

Textele noi, urmînd a înlocui pe cele revizuite, se voteaza cu majoritate de doua treimi, de fiecare Adunare în parte.

Constituția a intrat în vigoare la 27 februarie 1938, adică la data sancționării ei. Ea a abrogat expres, pe aceeași dată, Constituția din 1923.

Prin Decretul Regal nr.3052 din 5 septembrie 1940, semnat de Regele Carol al II-lea și publicat în „Monitorul Oficial” nr. 205 din 5 septembrie 1940, Constituția din 1938 este suspendată, iar Corpurile 1 legiuitoare sînt dizolvate.

6. Referitor la **instaurarea monarhiei**

Domnilor toți cei care vă promit **instaurarea monarhiei** prin organizarea unui referendum, vă mint ori nu cunosc Constituția României, deoarece referitor la referendum, articolul 90 din Constituția României prevede:

„Președintele României, după consultarea Parlamentului, poate cere poporului să-și exprime, prin **referendum**, voința cu privire la probleme de interes național.”

Dar tot Constituția României prevede că **forma republicană de guvernămînt** nu se poate modifica (adică nici revizui), deci nu se poate organiza un referendum pe această temă.

Adică:

Referitor la modificarea (revizuirea) Constituției României trebuie avut în vedere următoarele :

Nu se poate modifica (revizui), adică ce nu intră în discuție, deoarece Constituția actuală la TITLUL VII - Revizuirea Constituției la art.152 - Limitele revizuirii - spune:

(1) Dispozițiile prezentei Constituții privind caracterul național, independent, unitar și indivizibil al statului român, **forma republicană de guvernămînt**, integritatea teritoriului, independența justiției, pluralismul politic și limba oficială nu pot forma obiectul revizuirii.

(2) De asemenea, nici o revizuire nu poate fi făcută dacă are ca rezultat suprimarea drepturilor și a libertăților fundamentale ale cetățenilor sau a garanțiilor acestora.

Așadar, **instaurarea monarhiei** se poate face doar **printr-o lovitură de stat** sau **printr-o revoluție** cea ce nu prea cred, că se poate face într-o democrație.

7. Ora regelui

Din anul 1944 și pînă în anul 1958, cînd trupele sovietice s-au retras, am avut trupe de ocupație în țară, adică am fost ocupați și în plus am avut comisari sovietici pe diferite probleme, iar liderii politici români nu întreprindeau nici o acțiune fără avizul prealabil al Kremlinului, ca și acum de la U.E. sau de la S.U.A.

În această perioadă toată floarea intelectualității române a fost băgată la închisoare sau omorîță de către sovietici, atenție sovietici am zis nu ruși.

Iar din anul 1958 a început o deschidere pentru poporul român.

Ce dobitoci, i-au făcut la TVR1- televiziunea publică - Ora regelui.

Hai că ne merităm soarta.

Țară care este republică, iar noi îi tot dăm zor cu regele în sus, regele în jos, unde s-a mai pomenit?

Admit așa ceva : greci, francezi, italieni, germani, nuuu?

Numai noi dăi și iarăși dăi cu debilul de Mihai și progeniturile sale, alte căpușe.

Măi, măi, parcă am trecut printr-un deșert de incultură, de spălare de creiere și ne-au luat și bruma de cultură pe care o mai aveam.

Nu o duce și așa acest popor oropsit destul de greu, ne mai trebuiau și aceste lipitori.

Trebuie să-l admirăm pentru tot ce a făcut pentru noi și pentru România pe domnitorul Alexandru Ioan Cuza și care a fost ales de popor prin reprezentanți săi, adică democratic.

Apropo!

Pe domnitorul Alexandru Ioan Cuza cine și de ce l-au obligat să abdice forțat de o lovitură de stat și de asemenea cine și cum a fost pus domnitor, apoi rege Carol I, băi aceștia?

Aud?